

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 26 ՓԵՏՐՈՒՐ, 2024

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն պարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեալս յիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 56

ՀԱԼԱԾԱԿԱՆ ՄԱՐԴՈՒՆ ԱՂԱԶԱՆՔԻՆ ՈՒ ՆԵՐԲՈՂԸ

Ողորմէ ինձի, ով Աստուած, մարդիկ կեանքիս կը սպառնան.
անոնք որոնք ինձի դէմ կը պատերազմին՝ կը նեղեն զիս ամէն օր:
Թշնամիներս զիս օրն ի բուն ոտնակոխ կ'ընեն,
շարեր ինձի դէմ պատերազմ կը մղեն ամբարշտուան կերպով:
Բայց վրանգի ժամանակ ես քեզի կը վստահիմ:
ԶԱստուած կ'օրհներգեմ իր խօսքին համար,
Աստուծոյ կը վստահիմ, եւ ալ չեմ վախնար.
մարդ արարածը ի՞նչ կրնայ ընել ինձի:
Անոնք ամէն օր իմ խօսքերս կ'այլափոխեն,
եւ կը խորհին՝ թէ ինչ չարիք կրնան հասցնել ինձի:
Ինձի դէմ դաւ կը նիւթեն, դարան կը մտնեն,
եւ քայլերուս կը հետելին՝ զիս սպաննելու առիթի սպասելով:
Այսքան անիրաւութիւն անպարի՛ժ պիտի մնայ, ով Աստուած,
բարկութեամբ զանոնք գերնին հաւասարցուր:
Գիտես հաշիւը թափառումներուս, գիտես քանակը թափած արցունքիս.
չէ՞ որ ասոնք արձանագրուած են գրքիդ մէջ:
Այն օրը որ ես օգնութեան կանչեմ քեզ,
թշնամիներս նահանջի պիտի դիմեն,
որովհետեւ հասարակ գիտեմ, թէ դուն հետս ես, ով Աստուած:
ԶԱստուած կ'օրհներգեմ, իր խօսքին համար,
Տէրը կ'օրհներգեմ, իր խօսքին համար:
Աստուծոյ կը վստահիմ, եւ ալ չեմ վախնար. մարդիկ ի՞նչ կրնան ընել ինձի:
Պիտի կարարեմ քեզի ըրած իմ ուխտերս, ով Աստուած,
երախտագիտութեամբ իմ զոհերս պիտի ընծայեմ քեզի:
որովհետեւ զիս մահուրնէն փրկեցիր, ոտքերս սայթաքումէ հեռու պահեցիր,
որպէսզի ես Աստուծոյդ ներկայութեան մէջ ապրիմ,
այն լոյսով՝ որ կեանք կու տայ:

ՇԱՐՄԱՆ-ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Սմենասուրբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցեղոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղեղոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ էո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի քանակարի,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ էո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՀԱՄԱԾԱԿԱՆ ՄԱՐԴՈՒՆ ԱՂԱԶԱՆՔՆ ՈՒ ՆԵՐԲՈՂԸ

Եթէ պահ մը մրաձենք, պիտի տեսնենք, որ քանի մը առիթներով Դաւիթ իր աղօթքներուն կեդրոնացումը իր ունեցած դժուարութեան վրայ դրած է: Այնպէս կը թուի որ կրկնութիւն է: Պահ մը կրնանք ըսել, որ միթէ քիչ մը շար չէ՞ նոյն բանին մասին խնդրանք ներկայացնելը: Բայց չնոռնանք, նոյն վիճակին մէջ նաեւ մենք կրնանք ըլլալ: Ուրեմն, ի՞նչ ցոյց կու տայ այս երեւոյթը:

1. Բնական երեւոյթ է, որովհետեւ այնքան արեւն որ փակաւին դուրս չէ եկած Դաւիթ այդ դժուարութենէն, ուրեմն մնայուն իր աղաչանքը այդ վիճակին մասին է որ կը ներկայացնէ:

2. Աղօթել եւ երբեք չճանձրանալ: Կը յիշեցնէ այրի կինն ու անիրաւ դատարարը: Դատարար տես

3. Երբեք չյուսահարիլ, այլ յոյսով սպասել, որ Տէրը զինք պիտի ազատէ:

Հերաքրքրական է նաեւ, որ այս աղօթքը ցոյց կու տայ Դաւիթը վիճակը, որ կարծէք պահ մը Աստուծոյ կամքէն դուրս մնացած, կը փախչի դժուարութիւններէն, եւ կը փորձէ ինչպէս դուրս գալ այս վիճակէն: Սաղմոսին վերնագրին մէջ կը կարդանք Գեթ շրջանին անունը: Շրջան մը, որ Դաւիթի կեանքին մէջ չորս փորձեր առիթներով կը յայտնուի:

ա. Ա Թագ. 17, երբ Դաւիթ կը կռուի Գողիաթի հետ:

բ. Ա Թագ. 21, երբ Դաւիթ կը փախչի Սաուլէն եւ կերթայ Անքուս թագաւորին մօտ:

գ. Ա Թագ 29, երբ Դաւիթ կը հեռանայ Անքուս թագաւորէն:

դ. Ա Մնաց 20, երբ Դաւիթ որպէս թագաւոր կը գրաւէ Գեթը:

55րդ Սաղմոսին մէջ Դաւիթ խնդրեց որ աղանիի թելեր ունենար, որպէսզի հեռուները թռչէր, անապար փեղեր, այլ խօսքով՝ նեղութիւններէն ու դժուարութիւններէն հեռու: Բայց արիկա անցեալ անգամ բացարեցինք, ըսելով, թէ նեղութիւններէն հեռանալ, փախչիլ, երբեք ալ լուծում չէ: Ահա կարծէք այդ թելերը փրուեցան, եւ Դաւիթ Սաուլէն հեռացաւ, բայց Աստուծոյ կամքը ի՞նչ էր: Չէ որ Աստուած Սամուէլ մարգարէին ճամբով զինք թագաւոր օժանդ էր փոխարինելու Սաուլը: Բայց ահա Դաւիթ կը փախչի անոր երեսէն եւ կերթայ Գեթ քաղաքը: Այսինքն՝ բան մը որ Աստուծոյ կամքին հակառակ է: Մենք ալ յաճախ նեղութեան եւ դժուարութեան մէջ չենք կրնար փանիլ, եւ կուզենք դուրս գալ այդ վիճակէն, կարծելով թէ լուծում է, բայց երկուր փեղ, որ Աստուած եթէ Ինք ամէն ինչ փնտրիւնող է, ամէն ինչ Իր գիտութեամբ փեղի կ'ունենայ, ուրեմն, նաեւ կը նշանակէ, որ Աստուծոյ կամքը այն է, որ զիս հոն դրաւ: Ես կրնամ Աստուծոյ կամքին հակառակ երթալ, ինչպէս Դաւիթ, բայց չնոռնամ, որ պարտաւոր պէտք է ըլլամ հետեւանքները կրելու եւս:

1-2 հմր Ուրեմն, ի՞նչ եւ ի՞նչպէս աղօթել: «Ողորմէ ինձի, ով Աստուած», այսինքն՝ ներէ, որովհետեւ սխալ որոշում առի: Եւ ապա յիշելու այն վիճակները որուն մէջէն կ'անցնի, եւ այդ բոլորը դիտելու, որպէս առիթ վերադառնալու Աստուծոյ: Ուրեմն, Աստուած այդ բոլորը կը փնտրի, որպէսզի անով մենք վերադարձ ունենանք: Այլապէս դժուար թէ անդրադառնանք վերադառնալու Աստուծոյ: Դաւիթ կը նշէ թէ ինչպիսի վիճակներու մէջէն կ'անցնի, որուն իբրեւ հետեւանք ուզեց փախուստ տալ: Եւ սակայն այդ փախուստը Աստուծոյ կամքին հակառակ:

3-4 հմր ցոյց կու տան, Դաւիթի խոստովանութիւնը, թէ սրտին մէջ ինչ կայ եւ բերնով խոստովանելու թէ Աստուծոյ կը վստահի: Ինչո՞ւ փախուստ տուաւ, որովհետեւ մարդիկ կեանքին կը սպառնային, ամէն օր կը նեղէին, թշնամիները զինք ոտնակոխ կ'ընէին: Ինք սակայն, այդ բոլորին դիմաց պէտք էր որ վստահէր Աստուծոյ: Ահա այս համարներուն մէջ կ'ըսէ. «Վրանգի ժամանակ քեզի կը վստահիմ, չեմ վախնար, որովհետեւ մարդ արարածը ի՞նչ կրնայ ընել ինձի»: Ահա երբ Աստուծոյ կամքէն դուրս ենք, վախ կոչուածը ինքնաբերաբար մեզ կը պարտէ: Իսկ թէ ի՞նչ բանէ կամ որմէ վախնալ: Դաւիթ կ'արտայայտուի ըսելով, մարդէն: Բայց երբեք ամբողջութեամբ Աստուծոյ վստահի, մարդ արարածը ի՞նչ կրնայ ընել իրեն: Այսօր ալ նոյն վիճակին մէջ մենք կրնանք ըլլալ: Նիւթական դժուարութեան պարագային, հիւանդութեան ժամանակ, այսօրուան աշխարհի պեղծութեան դիմաց: Այս բոլորը մեզ կրնան մրահոգել, ու մեզ վախով պարտել, բայց Դաւիթի նման երբ խոստովանինք եւ ըսենք. «Աստուծոյ կը վստահիմ, չեմ վախնար»: Դաւիթ ի՞նչ բանի կը վստահի, «Աստուծոյ խօսքին»: Ուրեմն, Աստուծոյ խօսքը ունի զօրութիւն. կարդանք Աստուծոյ խօսքը, որպէսզի մեզի տայ այդ վստահութիւնը, որ որեւէ մէկ բանէ չվախնանք, բացի Իրմէ: Եւ այս պարագային, Իրմէ ըսելով. երկիւղ, յարգանք, ակնածանք, եւ ոչ թէ ահ ու սարսափ:

5-6 հմր այս համարներուն մէջ Դաւիթ կ'անդրադառնայ որ իր կեանքին մէջ մարդիկ կան չարիք կը հասցնեն իրեն, զինք սպաննելու առիթ կը փնտրեն: Բայց ասոնք երբեք ալ պարճառ չէին որ Աստուծոյ կամքէն հեռանար: Բայց յաճախ կը մոռնանք, որ Աստուած եթէ կ'արքայօնէ, որ այս բաները

պատրաստին, ուրեմն նպատակ մը ունի այս բոլորին մէջ: Նպատակը, որ մենք միշտ ճիշդ ճամբուն մէջ ըլլանք: Աստուած շատ լաւ գիտէ, ինչ կ'անցնի կը դառնայ մեր կեանքին մէջ, բայց նաեւ Աստուած կ'ուզէ, որ մենք գիտակցինք ու անդրադառնանք, թէ ինչ կը պատահի մեր կեանքին մէջ, եւ ըստ այնմ իմաստութիւն խնդրելու Իր կամքը հասկնալու եւ այդ կամքէն չտեղելու:

7 հմր այդ, որքան ալ Աստուած եթէ կը թուարտէ, որ բաներ պատրաստին մեր կեանքին մէջ, բայց նաեւ չարութիւն որ այդ բաները իրենց սահմանները անցնին: Օրինակ, երբ կը կարդանք Եսայի մարգարէի գիրքը, այնպէս Աստուած կ'ըսէ, որ Յուդայի վրայ գաւազան մը պիտի բերէ, որպէսզի անով դաստիարակէ Իր ժողովուրդը, եւ այդ գաւազանը Բաբելոնն է, բայց նաեւ կը յիշեցնէ, որ եթէ այդ գաւազանը հպարտանայ, այդ գաւազանը պիտի կտորէ: Սա կը նշանակէ, որ Աստուած պատրաստ է մեր կանչը լսելու, երբ մենք կ'անդրադառնանք, թէ հեռացեր ենք Աստուծոյ կամքէն, որուն համար ալ բաներ կը պատրաստին որ ետ վերադառնանք: Ահա կ'աղաղակեն, որպէսզի Աստուած վերջ փայ այդ բոլորին, եւ Աստուած պատրաստ է վերջ փայլու:

8 հմր Ահա Դաւիթ կը գիտակցի եւ կ'արտայայտուի ըսելով, որ Աստուած գիտէ ինչ վիճակի մէջէն կ'անցնի Դաւիթ, եւ կը փրկէ անոր թափած արցունքը, եւ կու գայ ըսելու, որ այդ բոլորը արձանագրուած են, այսինքն՝ պատկերաւոր ձեւով, ամէն ինչին փոփոխելու եւ: Երբ այսպիսի բաներ պատրաստին մեր ալ կեանքին մէջ, նեղութիւններ, դժուարութիւններ, այնպէս չընենք, որպէս պատիժ, այլ՝ որպէս Աստուծոյ սիրոյ արտայայտութիւն: Պիտի ըսէք, ի՞նչպէս. ի՞նչ սիրոյ արտայայտութիւն: Յիշենք Պօղոս Առաքելի խօսքը, «Եթէ Աստուած ձեզ յանդիմանէ, մի նեղուիք, որովհետեւ իբրեւ հայր ձեզ կը սիրէ» Եբր 12:5-7: Ուրեմն, այդ նեղութիւններն ու դժուարութիւնները պատիժ չեն, այլ ընդհակառակը, «նեղութիւնները մեզի համբերութիւն կու փան, համբերութիւնը՝ փոկունութիւնը, փոկունութիւնը՝ յոյսը, իսկ յոյսը երբեք ամօթով չի ձգեր, որովհետեւ Աստուծոյ սէրը փրկուած է մեր սրտերուն մէջ՝ մեզի փրկուած Սուրբ Հոգիին միջոցաւ» Հռոմ 5:3-5: Ահա թէ ինչու իմաստութիւն կը խնդրենք այս բոլորը հասկնալու, եւ համբերութիւն կը խնդրենք այս բոլորը փանելու:

9 հմր Դաւիթի ամբողջական վստահութիւնը, որ Աստուած պիտի փոխէ այդ կացութիւնը իր ժամանակին, բայց Աստուած կը սպասէ այդ պահը, որ Իրեն դիմենք: Չմոռնանք Քրիստոսի փրկուած խոստումը, «Ես ձեզի հետ եմ մինչեւ աշխարհիս վախճանը»: Ահա Դաւիթ նոյնը կը խոստովանի. «Որովհետեւ հասարար գիտեմ, թէ դուն հետս ես, ով Աստուած»:

10-13 հմր կարծէք ամփոփումն է.

ա. Շնորհակալութիւն յայտելու Աստուծոյ խօսքին համար: Այդ խօսքի զօրութեան, այդ խօսքի խոստումին:

բ. Ամբողջութեամբ Աստուծոյ վստահելու, եւ մարդոցմէ չվախնալու:

գ. Աստուծոյ ծառայելու, եւ շնորհակալութեամբ գոհերը ընծայելու:

դ. Որովհետեւ Աստուած զինք փրկեց մահուրէն, ոտքերը սայթաքումէ հեռու պահեց, որպէսզի Աստուծոյ ներկայութեան մէջ ապրի ողջերու երկրին մէջ, այն լոյսով որ կեանք կու փայ:

Հակառակ իր կրած նեղութեան, դժուարութեան եւ հալածանքին, Դաւիթ կը գիտակցի, որ Աստուած զինք պահեց սայթաքումէ, եւ զինք փրկեց մահէն: Ո՞ր մահէն, հոգեւոր: Ուրեմն, յիշենք մենք ալ, երբ Դաւիթի նման այսպիսի վիճակներու մէջէն կ'անցնինք, չնեղուինք, չուսահարինք, այլ՝ ընդհակառակը ամբողջութեամբ Աստուծոյ վստահինք ըսելով. «Հասարար գիտեմ, թէ դուն ինձի հետ ես, ով Աստուած»: